

Introductie bij het verhaal 'Intuïtie'

Voor de online-expositie 'Hier ben ik! Hier sta ik!' heb ik gekozen voor mijn verhaal 'Intuïtie'. Dit verhaal is voor mij erg bijzonder, omdat ik het vanuit twee perspectieven heb geschreven: een docent en een leerling. Het verhaal is volledig fictie, maar mijn gevoelens zitten door het hele verhaal heen. Ik had die leerling kunnen zijn en ik had die docent kunnen zijn.

Het verhaal gaat over lichamelijke mishandeling en niet over seksuele kindermishandeling. Echter: ik ben slachtoffer van allebei de vormen van mishandeling (en meer) en weet dat de gevoelens van pijn, eenzaamheid, schaamte, enz. hetzelfde zijn. Dit soort gevoelens zijn bij langdurige mishandeling mijns inziens universeel. Ik wilde in mijn verhaal niet te veel expliciete triggers schrijven, daarom deze keuze.

Ik denk dat dit verhaal bij het thema 'zichtbaarheid' past, omdat dit verhaal pijnlijk duidelijk maakt hoe belangrijk het is om kinderen te 'zien'. Om alarmsignalen serieus te nemen, niet weg te kijken (zoals vaak in het gezin zelf al gebeurt) en niet te denken dat dingen wel mee vallen. Ga het gesprek aan, luister en observeer goed en trek liever een keer te veel aan de bel dan te weinig... en voor de slachtoffers zelf: praat erover, zoek iemand die je vertrouwt. Als je met iemand praat en daarmee 'zichtbaar' bent, is de kans kleiner dat je volledig verstrikt raakt in je eigen gevoel.

Intuïtie

Sinds een paar maanden heb ik een nieuwe leerling in de klas. Het lukt me niet goed om tot hem door te dringen en het is duidelijk dat hij niet goed in zijn vel zit. Meerdere malen heb ik mijn zorgen over deze jongen al geuit in het docententeam, maar men denkt dat het allemaal wel mee zal vallen en dat het 'gewoon' pubergedrag is. Ik dring er steeds op aan dat we een melding moeten maken bij Jeugdzorg en dat er extra hulp moet komen voor deze jongen... Het lijkt niet te gaan gebeuren, dus ik probeer zelf de nodige zorg en aandacht aan deze jongen te geven.

Maar zelfs mij lijkt het niet te lukken. Wat is er toch met deze jongen? Na de les neem ik hem vaker apart. Dan vraag ik of hij even wil blijven zitten en dan hangt hij ongeïnteresseerd in de stoel en dan gaapt hij me aan. Dan stel ik steeds allerlei vragen. Hoe het met hem gaat, of hij het naar zijn zin heeft op school, of er problemen thuis zijn. Maar het lijkt allemaal geen enkele zin te hebben. Soms lijk ik een klein beetje emotie te zien in zijn ogen en daarom geef ik het niet op. Ik krijg het gevoel dat iedereen het al heeft opgegeven met deze jongen en dat hij me daarom aan het testen is.

Ik heb wel gehoord dat het thuis niet lekker gaat, maar ik weet niet precies wat er aan de hand is en volgens mij weet niemand dat bij ons op school en misschien ook wel niet daarbuiten. Ik denk dat als ik hem voorstel dat hij met iemand moet gaan praten, hij me midden in mijn gezicht uitlacht.

In de klas vertoont hij provocerend gedrag. Hij doet expres niet wat ik zeg. Hij pakt uiterst traag zijn spullen uit zijn tas en dan gooit hij ze met een klap op de tafel. Ik moet altijd zeggen dat hij zijn jas uit moet doen en dat zijn pet van zijn hoofd moet. En hij hangt altijd onderuit gezakt in de les. Ik denk dat hij er ook niet uit zou gaan als een docent hem eruit stuurt. Maar ik laat me daar niet door tegenhouden. Als ik hem eruit zou willen sturen, dan gaat dat ook gebeuren. En ik denk dat hij dat wel weet.

Laatst hadden we ruzie. Hij had een drie voor zijn toets gehaald en hij had minimaal een vijf nodig. Na de les kwam hij bij mijn bureau en hij eiste een vijf. Hij werd heel naar en bedreigend en ik voelde angst omhoog komen. De blik in zijn ogen was vol haat, maar misschien ook wel vol angst. Maar consequent zijn met kinderen en zeker met probleemkinderen staat voor mij hoog in het vaandel. Dus een cijfer aanpassen, ga ik echt niet doen. Ik heb hem gevraagd waarom het cijfer zo belangrijk voor hem was, maar toen begon hij alleen maar te schelden en te schreeuwen. Hij verliet het lokaal, maar alle stoelen die hij tegenkwam, smeed hij om. Het leek me niet zinnig om hem op dit moment terug te roepen, omdat ik bang was dat ik anders misschien ook wel een stoel naar mijn hoofd zou krijgen. Ik zou hem later wel aanspreken en ik zou weer een poging bij het zorgteam gaan doen. Maar ik had weinig hoop.

* *

Elke dag opnieuw moet ik weer naar die kutschool. Als ik 's ochtends wakker word, begint de ellende al. Mijn moeder begint hysterisch te gillen dat ik al te laat ben voor school en dat ik echt op moet schieten en mijn stiefvader pakt als het volgens hem nodig is de riem om me uit mijn bed te slaan. Ik ben zo moe. Zo heel erg moe en ik wil gewoon dat iedereen me met rust laat en niet zo aan mijn kop zeurt.

Op school weten ze niks over thuis en thuis weten ze niks over school. Het interesseert mijn ouders niet wat ik doe en de leraren lijken bang voor me te zijn. Goed geregeld. Hoe minder contact ze met elkaar hebben, hoe beter. Het zou pas gevaarlijk worden als alle docenten goed met elkaar communiceren over mij en dingen zouden uitwisselen met mijn ouders. Dan komen ze veel te veel te weten en dan stort mijn spel in.

Het enige wat het voor mij nog enigszins de moeite waard maakt om te leven, is mevrouw De Jong, mijn docente Engels. Zij is de enige die mij niet als een freak behandelt. Ze probeert met mij te praten. Dat is wel gelijk wat veel gevraagd en ik vertel haar ook niks, maar het doet me wel wat dat iemand mij gewoon als mens ziet en behandelt. Die andere leraren denken dat ze alles begrijpen van mij, maar ze begrijpen helemaal niets.

Hoe meer de docenten me behandelen als een *alien*, hoe meer ik me ook zo ga gedragen. Het maakt toch niks uit. Ze zien me toch al zo. Waarom zou ik veranderen? Ik smijt met mijn boeken, ik doe niet wat ze van me vragen. Ik houd expres mijn jas aan en mijn pet op. Misschien zien ze me dan een keer staan. Maar het helpt niets. Ze negeren me en geven me alleen maar straf. Het is net als thuis. Het is een strafkamp. Ze zeggen op school wel dat ze het beste voor hebben met leerlingen, maar alleen als het niet te veel moeite kost. Ik kost duidelijk te veel moeite. Misschien moet ik een grootser plan verzinnen om aandacht te trekken. Misschien zien ze me dan wel staan en helpen ze me. Misschien kan ik beter zelfmoord plegen. Dat zou toch niemand iets kunnen schelen. Ik vraag me af of ze dan hypocriet om mij gaan huilen. Dat ze me dan ineens zouden missen. En nu dan? Nu haat iedereen mij.

Ik heb ruzie gemaakt met mevrouw De Jong. Ik moest een hoger cijfer halen voor Engels. Als mijn stiefvader een drie ziet, dan zwaait er wat. Waarom geeft ze me niet gewoon een hoger cijfer? Ik dacht dat ze me begreep! Dat ik zo tegen haar ben uitgevallen, vind ik wel heel erg, want nu is zij misschien ook wel tegen mij. En zij was de enige die ik nog had. Het is heel vreemd, maar ik lijk me juist af te reageren op de mensen die ik wél aardig vind. Dan maak ik dat contact ook nog kapot. Maar ik heb mijn woede niet in de hand. Ik wil mijn excuses wel aanbieden, maar ik durf dat niet. Ik ben eigenlijk heel verlegen en bang. Ook al denken anderen dat ik stoer ben en een grote bek heb. Ik ben als de dood dat ze boos op me is en dat ik dan straf krijg. Ik weet niet goed wat ik moet doen. Soms denk ik dat ik het

haar moet vertellen over thuis. Over de mishandelingen en het hysterische gedrag van mijn moeder. Maar ik durf het niet. Wat als ze verkeerde keuzes maakt en bijvoorbeeld naar huis gaat bellen? Wat als ze er thuis achter komen dat ik het gezegd heb? Wat gebeurt er als mijn stiefvader weer gedronken heeft? Het risico is veel te groot.

* *

Ik weet niet goed wat ik moet doen. Misschien moet ik zijn ouders wel inschakelen. Maar als het thuis mis is, dan is dat misschien wel niet zo'n goed idee. Het overleg met collega's en met het zorgteam heeft ook niks opgeleverd. Ik sta er alleen voor. Ik vind eigenlijk dat hij uit zichzelf naar mij toe moet komen om zijn excuses aan te bieden, maar ik heb al een paar dagen gewacht en er gebeurt niets.

Aangezien ik de volwassene ben, besluit ik hem uit de klas te halen om met hem te praten. Dit doe ik bij een collega die ik redelijk goed ken. Dan kan ik hem vast wel even meenemen.

Wat later zitten we samen in een leeg lokaal. Hij kijkt schichtig om zich heen en hij lijkt angstig. Ik vraag hem of hij me soms iets wil vertellen. Met moeite stottert hij: "S-s-s-orry voor laatst." Ik ben heel blij dat hij dit zegt en ik leg even kort mijn hand op de zijne. Hij wordt rood en ik zie tranen glinsteren achter zijn ogen.

Hij draait zich om en ik denk dat hij weg zal gaan, maar dan tilt hij zijn shirt een beetje op aan de achterkant en hij blijft voorovergebogen op de stoel zitten met zijn hoofd naar beneden. Ik schrik van wat ik zie... Zijn hele onderrug zit vol met rode striemen.

"Hoe kom je daaraan?" vraag ik. Hij zwijgt. Ik herhaal mijn vraag, maar hij blijft naar de grond staren en hij zegt niets. "Gebeurt dit thuis?", vraag ik en ik denk dat ik een knikje waarneem. Ik weet niet goed wat ik tegen hem moet zeggen. Het enige dat ik uit kan brengen, is: "Wat erg!". "Weet iemand hiervan?" Hij schudt langzaam zijn hoofd. Ik beloof hem dat ik weer naar het zorgteam zal gaan en desnoods zelf contact op zal nemen met Jeugdzorg. Dat er echt iets moet veranderen bij hem thuis en dat ik hem daarbij ga helpen. Plotseling kijkt hij me lang en doordringend aan en dan zegt hij: "Dank u wel, mevrouw. Dat u altijd zo lief voor me bent. Ik heb dat altijd erg gewaardeerd."

Dan staat hij op en hij loopt het lokaal uit. Het laatste zinnetje zit me niet helemaal lekker. Nam hij afscheid? Behoorlijk gestrest loop ik door de gangen, maar ik zie hem nergens meer. Dan bel ik de teamleider...

* *

Ik voel me vreselijk. Ik haat mijn stiefvader, ik haat mijn moeder, ik haat school. Ik haat iedereen, behalve mevrouw De Jong. Dat ik het haar 'verteld' heb, zit me dwars. Het voelt dubbel. Het voelt als een opluchting, maar tegelijkertijd voel ik angst, schaamte, woede en soms zelfs verdriet. Toen ik er niets over zei, kon ik de emoties makkelijker weghouden. Nu word ik overspoeld door allerlei gevoelens. Ik ga naar de coffeeshop. Daar ga ik wel overdenken wat ik moet doen. Ik wil niet meer naar huis.

In de coffeeshop neem ik een voorgedraaide White Widow. Ik hoop dat ik er rustiger van word en dat het helder wordt in mijn hoofd. Maar er komen steeds allerlei gedachtes en beelden.

Ik zie mijn stiefvader voor me en ik zie zijn kolossale lichaam. Zijn overhemd zit nooit netjes in zijn broek en het steekt altijd een beetje uit. Door zo'n gat bij de knoopjes zie je zijn vieze, dikke, harige pens. En dan die tanden van hem met die smerige grijns. En dan pakt hij met zijn vieze worstenvingers de riem vast en trekt hem behendig uit zijn broek. Als ik eraan denk, dan voel ik de druk op mijn blaas. Ik wil hem vermoorden, maar zodra ik hem zie, verstijft alles in mijn lichaam. Dan kan ik niks meer. Dan kan ik alleen nog maar mijn hoofd laten hangen en mijn tanden op elkaar klemmen. Tranen komen al niet meer. Ik voel de vernedering, de schaamte. Soms trekt hij mijn broek naar beneden en dan voel ik me intens vernederd. Erger dan dat kan het niet. Je voelt je geen mens meer, je bent niks waard. Even voel ik de tranen branden in mijn ogen, maar dan neem ik nog een hijs van mijn jointje. Ik wil er niet aan denken, maar alle beelden dringen zich op. Ik voel me daar weer staan en ik hoor de klappen van de riem, maar ik voel niets meer. Het lijkt of ik op een afstandje sta te kijken naar wat er gebeurt. Ik zie die riem keer op keer op mijn rug en billen belanden en ik hoor en zie mijn moeder hysterisch gillen in de gang. Ze houdt haar hand voor haar mond, maar ze doet helemaal niets. Ze zou de politie moeten bellen, maar het enige wat ze doet, is stom staan te gillen.

Het is niet dat ik de pijn nooit voel. Als het voorbij is, dan voel ik mijn lichaam branden. Het went nooit. Ik kijk dan in de spiegel en ik zie de striemen en ik probeer mijn eigen lichaam dan te troosten. Heel voorzichtig ga ik met mijn vingers over de striemen, alsof dat het minder erg zou maken. Alsof ik de striemen mijn liefde kan geven. Het doet alleen vaak zo'n pijn dat aanraken niet gaat. In mijn bed huil ik vaak uren geluidloos achter elkaar. Maar het heeft geen zin. Geen enkele zin. Soms denk ik: ik moet hém vermoorden of mezelf. Vaak kies ik voor het eerste, maar als ik hem zie, dan verstijf ik volledig. De angst van al die jaren overwint keer op keer.

Mijn telefoon gaat... school... Ik ga echt niet opnemen, want ik ben stoned. Dan wordt alles alleen maar erger.

* *

Ik probeer hem steeds te bellen. Ik maak me vreselijke zorgen. Wat als het mis gaat? Wat als ons gesprek hem in paniek heeft gemaakt? Wat als hij het niet meer aankan? Wat moet ik nou doen? Het voelt niet goed en ik zit er niet vaak naast met mijn intuïtie, dus ik bel de politie. Ik leg de hele situatie uit, maar ze vinden dat ik maar weinig gronden heb voor mijn aanname. Ze beloven een notitie te maken van mijn melding. Als er later tijd is, dan zullen ze wel kijken of ze wat voor me kunnen doen.

* *

Misschien moet ik een pistool kopen en hem voor zijn kop schieten. Maar ik zou niet eens weten hoe ik aan een pistool moest komen. En sowieso: zou ik het dan wel durven? Of komt de eeuwige Pavlov-reactie gelijk weer boven als ik hem zie? Ik weet niet goed wat ik nou moet doen en waar ik heen moet gaan. Ik neem nog een White Widow.

Ik denk aan mevrouw De Jong. Ik zie voor me hoe ik bij haar in huis zou wonen en hoe ze voor me zou zorgen. Dat ze me in bed zou stoppen en me elke ochtend met een ontbijtje op bed wakker komt maken. Ik zie voor me dat ze lief voor me is en niet tegen me schreeuwt. Dat ze van me houdt als haar eigen kind. En bij die gedachten word ik overspoeld door pijn, jaloezie en eenzaamheid. Ik pak mijn spullen en ik ga naar buiten. Het regent, maar dat kan me niks schelen.

Ik loop en loop tot ik bij de spoorlijn kom. Ik wil niet dood, maar ik zie ook geen andere uitweg meer. Ik denk aan mevrouw De Jong, maar ik denk dat ze het zal begrijpen. Zij wel. Zij zal de enige zijn die het begrijpt. Ze zal niet boos op me zijn. Zij is de enige die ooit van mij gehouden heeft. Ik denk aan haar hand op mijn hand. Zoiets heeft nog nooit iemand voor mij gedaan.

Ik pak mijn mobiel en schrijf nog wat in de notities voor als mijn telefoon gevonden wordt. Dan kan ze nog lezen wat ik haar te zeggen heb. Als ik klaar ben, haal ik de inlogcode van mijn mobieltje weg en dan gooi ik mijn telefoon naast het spoor.

In de verte zie ik de gele lichten van de trein opdoemen. Ik voel me duizelig van de wiet en ik denk weer aan haar hand op de mijne en met dat warme gevoel stap ik op het spoor. Ik voel een enorme rust over me heen komen. Het geluid van de denderende trein komt dichterbij en ik voel me er één mee worden.

* *

Ik zit thuis op de bank. Ik voel me rot en ik weet niet meer wat ik moet doen. Op school nemen ze me niet serieus en bij de politie ook niet. Hij neemt al uren zijn telefoon niet op. Moet ik naar zijn huis toe gaan? En wat als ik alles erger maak thuis? Straks wordt hij doodgeslagen.

Dan gaat mijn telefoon. Het is de politie. Gaan ze me eindelijk helpen hem te zoeken? Of hebben ze hem al gevonden? Hoopvol neem ik de telefoon op. Ze hebben hem inderdaad gevonden of dat wat van hem over is. Ik moet onmiddellijk naar het station komen.

Ik voel de wereld onder mijn voeten wegzakken, maar ik voel ook veel adrenaline en ik rijd direct naar het station. Het is helemaal afgezet en het wemelt er van de politie. Overal zijn zwaailichten. Ik zie twee mensen staan van wie ik denk dat het zijn ouders zijn. Ze huilen. Ik voel afschuw. Dan hadden ze maar beter voor hem moeten zorgen! Ik word overspoeld door woede en wanhoop en het liefst wil ik naar ze toe rennen en ze de huid vol schelden, maar op dat moment spreekt een agent mij aan. Hij geeft me een mobieltje. Ze zeggen dat er een boodschap voor mij in staat.

Met trillende vingers open ik de notities. "Mevrouw De Jong, ik haat de wereld en de wereld haat mij. Ik kan het niet meer opbrengen en ik weet dat u het uiteindelijk zult begrijpen. U wel. Wat u voor mij gedaan heeft, dat heeft nog nooit iemand voor mij gedaan. Dankzij u heb ik ook een beetje kunnen voelen wat liefde inhoudt. Ik ben u dankbaar tot in de eeuwigheid. Voelt u zich alstublieft niet schuldig. U heeft alles gedaan wat u kon."

De tranen stromen over mijn wangen en ik laat me op de grond zakken. Hij heeft gelijk, ik begrijp hem. Ik begrijp heel goed dat hij het niet meer kon. Maar ik voel me wel schuldig. Had ik hem kunnen helpen? Had ik meer kunnen doen? Was het echt zo uitzichtloos?

Ik voel woede. Woede ten opzichte van mijn collega's, woede ten opzichte van de politie en woede ten opzichte van zijn ouders. Verslagen ga ik naar huis.

Marjolein, 2015